

Verzi.

Pil, brate, si iz mnogih čaš
razkošje in spoznanje,
nalito od različnih rok —
povej mi,* brate, kaj imaš,
da ti zamenja sanje,
ki ti si sam jim kralj in Bog?

Poznam jih mnogo. Šli so v svet
in niso našli dalje,
prišli bolj revni so nazaj,
pogled jim ozki bil ujet:
mrčes, ki v gubah halje
na tuje stroške pije slaj.

A videl mlade sem oči,
kot daljni blisk poletja
iskale božjih so čudes:
Kako oblak čez svod hiti,
kot ladja, polna cvetja,
da se izsiplje v zarje kres.

Visoka, tisočoka noč
je z njimi vred strmela
in pozabila šteti čas.

Obstal je zlati ur obroč
in duša je drhtela,
in ves kot sneg ji bil obraz.

Z objemom enim oči te
vesoljnost so prepregle
in rekle svetu: „Lep si, stoj!“
In vendar, vendar te roké
v življenju niso segle
po eni slasti, brate moj . . .

Oton Zupančič.

Nazaj v planinski raj.

Sen zel srce sanjá:
Raz nebo luna sije,
v gore sprevod se vije
in pesnika spremljá,
ki spe nazaj,
nazaj v planinski raj.

Zapušča dol in breg,
kjer pozni cvet dehti še,
spev ptičji se glasi še;
goram preti že sneg —
zakaj nazaj,
nazaj v planinski raj?

Solnčán dolinski svet,
zapušča vinske griče,
in nič ga več ne miče
njih južni sad in cvet —
in spe nazaj,
nazaj v planinski raj.

In to mu ni več mar,
da dragi srčnovdani
želijo vsi: „Med nami
ti prostor daj grobar!“
On spe nazaj,
nazaj v domači raj . . .

A ni to sen le zel!
Res v ljubljene planine,
tja v tihi mir očine
spe pevec onemel.
Sprejmi nazaj
sinu, planinski raj! . . .

Ksaver Meško.

